

ΕΔΩ ΠΝΙΓΜΕΝΟΙ ΕΚΕΙ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΕΝΟΙ - ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ

Ένα χρόνο πριν, το αλιευτικό σκάφος «Adrana», που ξεκίνησε από τη Λιβύη, βρισκόταν για μέρες μεσοπέλαγα, με τις προμήθειες να έχουν εξαντληθεί, φορτωμένο με πάνω από εφτακόσους μετανάστες και μετανάστριες, ανάμεσα τους μωρά παιδιά, με κάποιους να έχουν ήδη καταλήξει. Για πάνω από δεκαπέντε ώρες το ελληνικό λιμενικό ήταν ενήμερο, έχοντας λάβει το σήμα για βοήθεια από το αλιευτικό. Και όχι μόνο δεν ενεργοποίησε το μηχανισμό διάσωσης αλλά επιχείρηση να προωθήσει το σκάφος προς τα ιταλικά σύνορα, ενέργεια που προκάλεσε και την ανατροπή του και τον φρικτό θάνατο για πάνω από 600 ανθρώπους.

Όσοι κατάφεραν να σωθούν από το ναυάγιο μεταφέρθηκαν στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, χωρίς να τους παρασχεθεί ψυχολογική ακόμα ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, σε άθλιες συνθήκες, ενώ τους κατασχέθηκαν τα κινητά τηλέφωνα και απομονώθηκαν αμέσως ώστε να μη μαρτυρήσουν τα αίτια του ναυαγίου. Εννέα εξ αυτών προφυλακίστηκαν και βρέθηκαν κατηγορούμενοι για διακίνηση αλλά και για την πρόκληση του ναυαγίου, με όλες τις κατηγορίες εν τέλη να καταπέφτουν.

Είναι γνωστή η τακτική του ελληνικού κράτους σε σχέση με τη διακίνηση. Μόνο το 2019, 1905 άνθρωποι φυλακίστηκαν με την κατηγορία της «διευκόλυνσης εισόδου», ενώ στις ελληνικές φυλακές το 1/3 των κρατούμενων είναι μετανάστες. Φορτώνουν ανυπόστατα την κατηγορία της διακίνησης στο σωρό, σε εκείνους που ρισκάρουν την ίδια τους τη ζωή απέναντι στα ανοιχτά της θάλασσας, τα στρατιωτικοποιημένα σύνορα, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα σκλαβοπάζαρα της Λιβύης.

Το πολύνεκρο ναυάγιο της Πύλου αποτελεί τη μαζικότερη δολοφονία με τη σφραγίδα του ελληνικού κράτους και της ΕΕ στην πρόσφατη ιστορία. Ήταν ένα ακόμα προδιαγραμμένο έγκλημα που ήρθε να αποτελέσει το πιο φρικτό στιγμιότυπο μιας φρικτής καθημερινότητας για όσους επιχειρούν να αφήσουν τον αβίωτο τόπο τους από τον πόλεμο, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τα στημένα πραξικοπήματα, τις πολιτικές διώξεις, την οικολογική καταστροφή.

Είναι η ίδια πολιτική της αποικιοκρατίας, των επεμβάσεων του ΝΑΤΟ σε Μ. Ανατολή, Ασία και Αφρική που ξεριζώνει τους λαούς και έπειτα τους πνίγει στη Μεσόγειο, και το ελληνικό κράτος λειτουργεί εδώ και πάνω από μια δεκαετία ως προμετωπίδα στις δολοφονίες αυτές, όσο διεκδικεί παράλληλα αναβαθμισμένο ρόλο στο άρμα των ΗΠΑ/ΝΑΤΟ στα μέτωπα της Ουκρανίας, και της Μ. Ανατολής στο πλευρό του Ισραήλ, στον γενοκτόνο πόλεμο που επιχειρεί εναντίον του Παλαιστινιακού λαού.

Οι πολύνεκρες δολοφονικές επαναπροωθήσεις, οι καταδιώξεις στις Εγνατία, οι βασανισμοί ακόμα και οι βιασμοί που έχουν καταγγεληθεί στα σύνορα, τα ασφυκτικά κέντρα κράτησης αποτελούν τον πυρήνα της πολιτικής του δυτικού πολιτισμού και της ΕΕ. Ειδικότερα σήμερα, με τους φασίστες να αυξάνουν την επιρροή τους εντός της, αλλά και την εμπόλεμη φάση που βρίσκεται ο καπιταλιστικός κόσμος, αυτό που προδιαγράφεται είναι η όξυνση της πολιτικής αυτής.

Η δαιμονοποίηση των μεταναστών, η διάχυση της μισαλλοδοξίας και ο συντελούμενος κοινωνικός εκφασισμός για τη συγκρότηση εθνικού κορμού, αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της πολεμικής αναβάθμισης του ελληνικού κράτους. Λειτουργεί συμπληρωματικά προκειμένου να διασπάσει το κοινωνικό σώμα, να στήσει ανάχωμα στους κοινωνικούς/ταξικούς αγώνες, και να νομιμοποιήσει τις δολοφονίες των μεταναστών, τον милитарισμό και τις υπέρογκες εξοπλιστικές δαπάνες έναντι των τεράστιων κοινωνικών αναγκών και εν τέλη τον πόλεμο.

Ήταν το ίδιο το κράτος που όπλισε όλον εκείνο τον παρακρατικό συρφετό να κυνηγάει μετανάστες τον Μάρτιο του 2020, στο λεγόμενο «έπος του Έβρου». Όπως συνέβη και τον Αύγουστο του 2023, όταν ο πρωθυπουργός με διάγγελμα κατηγόρησε τους μετανάστες ως εμπρηστές ώστε να ξεπλύνει τις εγκληματικές ελλείψεις σε δασοπροστασία και πυρόσβεση, για την ανυπολόγιστη οικολογική καταστροφή, ενεργοποιώντας ξανά τα πιο φασιστικά αντανakλαστικά ενός κομματιού της κοινωνίας, που ανταποκρίθηκε στο διάγγελμα, στήνοντας εθνικιστικές πολιτοφυλακές και πραγματοποιώντας αντιμεταναστευτικά πογκρόμ.

Η εντεινόμενη πολεμική αναβάθμιση του ελληνικού κράτους δε μπορεί παρά διαλεκτικά να συνοδεύεται και με την όξυνση της καταστολής στο εσωτερικό. Οι επιθέσεις στις διαδηλώσεις αλληλεγγύης, η αναβάθμιση του ποινικού κώδικα, οι εκκενώσεις καταλήψεων αποτελούν στιγμιότυπα αυτής της διαλεκτικής, όσο η φτώχεια επελαύνει, όσο η Μεσόγειος γίνεται ένα απέραντο νεκροταφείο, όσο το ελληνικό κράτος εντείνει επικίνδυνα την εμπλοκή του στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο.

Έχουμε καθήκον να χτίσουμε ένα πλατύ, ταξικό - διεθνιστικό - αντιφασιστικό - αντιπολεμικό κίνημα ως τη μόνη προοπτική για την ουσιαστική σύγκρουση με την πολιτική του πολέμου. Να χτίσουμε σχέσεις αλληλεγγύης με τους μετανάστες και να τσακίσουμε το φασισμό σε κάθε έκφραση του: θεσμικό, οργανωμένο ή διάχυτο. Να οργανωθούμε απέναντι στις αντιμεταναστευτικές πολιτικές, τη φτώχεια, το милитарισμό και τον πόλεμο και να δομήσουμε στο δρόμο και στις διαδικασίες αγώνα τη δικιά μας αντιπρόταση στην κρατική - καπιταλιστική δυστοπία.

